

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 maja 2023 r.
sprawy **Ł.P.**
skazanego za czyn z art. 209 § 1a k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 30 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV Ka 666/22
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu
z dnia 23 lutego 2022 roku, sygn. akt III K 674/21

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
2. **zwolnić skazanego Ł.P. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa,**
3. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P.R., Kancelaria Adwokacka w P., kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych 60/100 groszy), w tym 23% VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 23 lutego 2022 r., sygn. akt III K 674/21, uznano Ł.P. za winnego czynu z art. 209 § 1a k.k. i wymierzono mu za to karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV Ka 666/22, utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca oskarżonego Ł.P., zaskarżając je w całości i zarzucając:

„1) rażące naruszenie (obrazę) prawa karnego procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest rażącą obrazę przepisów postępowania art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie zarzutu apelacji przejawiające się błędnym uznaniem przez Sąd II instancji, że Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., w ten sposób, że przeprowadził postępowanie dowodowe tylko w części i wyrokował na podstawie niepełnego materiału dowodowego wskutek nieprzeprowadzenia dowodu z wywiadu w P. odnośnie ustalenia, czy w okresie objętym zarzutem były realizowane przekazy pieniężne na rzecz uprawnionego, co ostatecznie doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji, który nie uwzględniał wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, przez co doszło do nieuzasadnionego skazania Ł.P.,

2) rażące naruszenie (obrazę) prawa karnego procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest rażącą obrazę art. 433 § 2 k.p.k. polegającą na nienależytym rozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych, podczas gdy Sąd I instancji błędnie przyjął, że Ł.P. popełnił zarzucany mu czyn, w sytuacji gdy brak było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o tym, że Ł.P. wypełnił swoim zachowaniem wszystkie znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 209 § 1a k.k., w tym znamię czasownikowe „*uchylania się*” od wykonania obowiązku alimentacyjnego na rzecz uprawnionego, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania przez Sąd I instancji wyrokiem, który został utrzymany w mocy przez Sąd II instancji.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania. Nadto, wniósł o przyznanie na rzecz jego jako obrońcy z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu kasacyjnym.

W odpowiedzi na kasację, Prokurator Rejonowy Poznań-Grunwald w Poznaniu wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (zob. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK6/14). Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2014 r. IV KK 125/14).

Odnosząc się do zarzutów kasacji, wskazać należy, że lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego nie pozostawia wątpliwości, że Sąd ten rozważył oba zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego – odnośnie do obrazy przepisów postępowania tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd odwoławczy szczegółowo rozważył zarzut apelacji dotyczący braku dopuszczenia dowodu z wywiadu w P. celem ustalenia, czy w okresie objętym zarzutem były realizowane przekazy pieniężne na rzecz uprawnionego, wskazując, że okoliczność wysyłania przelewów pocztowych D.P. została potwierdzona w toku postępowania za pomocą innych dowodów, co jednak nie ekskulpuje oskarżonego od przypisanego mu występkę (fragment 3.1. akapit 5. uzasadnienia). Tym samym Sąd Okręgowy zaaprobował tożsamą argumentację Sądu Rejonowego w tym zakresie.

Sąd odwoławczy rozważył także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podniesiony w apelacji, nie mając wątpliwości, że zgromadzone dowody wskazywały na sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu z art. 209 § 1a k.k. Sąd

ten ustosunkował się do linii obrony skazanego, wskazując, że kilka dobrowolnych wpłat za pośrednictwem Poczty Polskiej na rachunek bankowy matki uprawnionego syna i częściowe wpłaty na konto komornika nie eliminują znamienia „uchylania się” w rozumieniu ww. przepisu. Skazany czynił tak bowiem mimo świadomości toczącego się postępowania egzekucyjnego i konieczności dokonywania wpłat do komornika, a także zwrotu przez D.P. otrzymywanych od niego przelewów, która w tym czasie korzystała już ze wsparcia funduszu alimentacyjnego, co słusznie doprowadziło Sąd odwoławczy do wniosku, że Ł.P. swoim zachowaniem w sposób umyślny, a wręcz celowy i wyrachowany, uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Nie ulegało przy tym wątpliwości Sądu odwoławczego, że powstała zaległość przekroczyła łączną wartość 3 świadczeń okresowych, a brak zaspokojenia należności naraził małoletniego na niemożność zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życiowych. Sąd ten rozważył również możliwości skazanego w zakresie realizacji obowiązku alimentacyjnego w tym czasie, tj. jego sytuację zdrowotną i zarobkową.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Mając na uwadze zwolnienie Ł.P. od kosztów sądowych w obu instancjach, wyznaczenie mu obrońcy z urzędu oraz pobyt w zakładzie karnym w czasie wniesienia niniejszej kasacji, Sąd Najwyższy postanowił zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Nie dostrzegając wzmożonego nakładu pracy obrońcy z urzędu występującego w niniejszej sprawie, który wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu kasacyjnym w maksymalnej stawce, jednak mając na uwadze treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r., sygn. akt SK 78/21 i wyrażony w nim słuszny pogląd o niezasadności różnicowania stawek minimalnych za pracę

obrońców z urzędu i z wyboru, Sąd Najwyższy - na podstawie § 11 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu - zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P.R. kwotę 885,60 zł, w tym 23% VAT.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

(kf)

[ł.n]